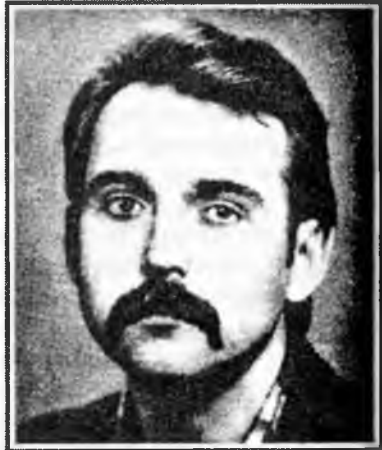

Правдою кличу докули

Народився Микола Михайлович Тимчак 1956 року в селі Велика Березовиця на Тернопільщині. Закінчив Рівненський педагогічний інститут. Вчителював у Білоберізькій та Мокренській школах Дубенського району на Рівненщині. Працював у дубровицькій газеті, викладав у Дубенському культурно-освітньому училищі. Друкувався в журналах «Вітчизна», «Жовтень», «Україна», піврічнику «Поезія». Перша книжка поета «Співаниця» вийшла в 1987 році з вступним словом І.Ф.Драча. Сьогоднішні негаразди не дають можливості видати чергову збірку талановитого поета.

Микола Михайлович
ТИМЧАК

Ніч на Миколи.
 Задощена ніч на Миколи.
 Її вже не буде ніколи.
 Крильцями туляться в темношах вуликів бджоли,
 В мокром листі горнеться пташка до пташки...
 Темно як, бачиш?
 Ми із тобою мурашки.
 Дай мені вушко - скажу тобі щось на Миколи.
 Ночі цієї, повір, вже не буде ніколи.
 Завтра ми глянемо в люстро, що висне на цвяшку, -
 І не побачимо там

карооку мурашку.

* * *

Не знаю чому, за який незамолений гріх
 Горіхам каміння під корінь вкладали дядьки.
 Та рясно від того вкривалися плодом гілки...
 Чи ж буду я з каменем болю в душі, як горіх?

* * *

Ти спиш мені на лівому плечі
І тяжко так здригаєшся вночі.
Чи сни тобі нашіптує лукавий,
Бо янгол плаче на оплічку правім.

* * *

Іду в літа, збиваю спориші.
Обабіч шляху - кушаки тернові,
Хрести родинні і хрести любові...
Як тяжко жити з цвинтарем в душі.

* * *

Сонце казахське ставило свічі,
Як відчинялися хмаристі храми.
Долі жіночі і чоловічі
Поряд стогнали двома таборами.

Немилосердна і неминуша
Кара кришила людей досподу,
Кров'ю писала на праведних душах:
Ворог народу, ворог народу...

Ріки розлуки і безнадії,
Злившись, рвали над серцем аорту —
Йшли непорочнії діви Марії
До терновища тюремного дроту.

Скрадно благали в'язні за правду:
- Згляньтеса, гляньте, які ми гарні,
Киньте любов на колючу ограду:
З тяжі ми будемо легше покарані.

Дайте надію - первістка-сина.
Може, не встигнуть його розіп'яти,
Може, воскресне в нім Батьківщина...
Як тебе, мій рятувальничку, звати???

Ані фати, ані злата обручки,
 Ані захмеленої чарчини.
 Дріття кровавило груди і руки,
 І при зачатті

ридали
 мужчини.

* * *

Дівчино, сигарку загаси —
 Ти ж у храмі Першої Любові.
 Не обтрушуй іній попеловий
 На свої духовні образи.

Не клади помадовий пожар
 І не спалюй слово материне,
 У собі кровинку Батьківщини
 На мужичий не винось базар.

В рипоті постелевих снігів
 Вже стежки протоптано до тіла...
 Ти в собі мачинням отруїла
 Найдобріших серцевих богів.

Ти себе в собі не спопели,
 Храм душі не зрухай до підвалин!
 Нам і так церкви поруйнували...
 Ну а що натомість возвели?!

ШІСТКА

/Голос із Кирило-Мефодіївського товариства/

Вигортаємо з попелу часу жаринь запалисту
 І кидаємо душі на вогнище слова.
 У сотворене серцем святе товариство
 Приймаєм

Петрова.

*Закрутило снігами кривавими з диких Сибірів –
Аж посивіла пам'ять у їхніх покровах.
Кожен з нас незворушно і трепетно вірить
В Матір, Отця і Сина, а ще...
В Петрова.*

*Обступімо вогонь без вагань і жалю, і принуки,
Хай на вітрі чужому не гасне Тарасова мова.
Та й у тому, що схоче погріти руки,
Упізнаймо*

Петрова.

*Бо допоки він буде, як тінь, поза нами ступати,
Доти будемо знати, що варті чогось ми, братове!
Роздає для нас доля нарешті козирні карти –
Що нам «шістка»*

Петрова.

* * *

*Я - сніг, який іде дорогами небес
Через твої думки, через твої зіниці.
Ти чуєш, як тобі побіля теплих перс
Перелітають ніжно-білі птиці?*

*Я - сніг, який іде крізь долю і роки,
Крізь чорне вороння, що надовкола кряче.
Чом ти мені раніш не подала руки?
Чи ж не постерегла, як сніг іде і плаче?*

*Закутаю тебе у завірюху мрій.
У втомленій душі зів'ю гніздо зірчасте.
Я - сніг, який іде, а ти лише зумій
Не дати перейти мені в тобі і - впасти.*

* * *

*В домашню негодисту чорну гризоту
При батькових сварках мама тремтіли.
І лиш його вирядивши на роботу,
Зітхали:*

- Господи,

Ангели хату перелетіли.

На святкуванні 900-річчя м.Дубна (серпень 2000 р.)

*Я пурхав кімнатами пташком веселим,
Дверима гамселив, гадав, що побачу
Ну хоч би одне янголятко під стелею,
Ну хоч би пір'їночку янголячу.*

*...Було-відбуло. Вже на татові рясно.
А що ж то за злидні на покуті сіли?
Коли вони вступаються
- І мама ляснуть
В долоні:
- Господи,
Ангели хату перелетіли.*

*Шукаємо правду опівдні при свічці,
Бо світ понад нами давно вже не білий.
Ой що ж то за крила несе по річці?!
То янголи
Прип'ять не перелетіли.*

* * *

*Воли стогнали у неволі плуга,
Але тягли по-братськи: ріг у ріг.
Шкварчало сонце над вечірнім пругом,
І ховрашком посвистував батіг.*

*...Здригнувся вовк і спалахнув очима,
Пішов на скрипи ярем сам не свій.
В погонича - рушниця за плечима.
Чи ж є у ній абиякий набій?*

*Мов сірий присмерк, на худющих лапах
Пустився звір стернею навпрошки.
Воли хижацький не зачули запах –
І він завив, як виють лиш вовки.*

*Заголосив, благаючи спинитись,
Бо навздогін вже ледь себе волік.
Його почули – він почав молитись
І в ту молитву стрілив чоловік.*

*І підійшов, і добивав звірюку –
Та постеріг, що мурий – без зубів.
Тоді спинився, вовка взяв на руки
І ніс, і падав межи скиб-горбів.*

*Біля тернища вирив домовину,
Із пригорш сипав чорнозему дерть
І думав, чом же вовк шукав людину,
Коли йому була потрібна смерть.*

ПІСНЯ ПОКИНУТОГО

*Мамочко, ненько, моя матусю,
Я ще маленьке, та маю душу.
Серце хутенько б'є кулачатком...
Як я – без тебе? Як я – без татка?*

*Я ще не вмю слова стулити –
Ані проклясти, ані простити!
Що ж ти не любиш мене ні крихти?
Я ж за тобою не могу бігти.*

*Я твоя рання самотня пташка.
Крильця з пелюшок вирвати тяжко.
Аби розбити своє нещастя,
Я ще не вмю з гніздечка впасти.*

*Виступає учасник Міжнародної конференції
«Дубно і світ» - Микола СІВІЦЬКИЙ (Польща).*

*Станеш фатоньку білу вдягати —
Я пташенятком злечу до хати.
Буду світити пам'яті свічку
У твою чорну шлюбную нічку.*

*А як заснете під рушниками,
Я потихеньку ляжу між вами —
І твоє серце хапну у жменьку —
Мучся, матуню, мучся, рідненька!*

*Не відречешся кривного болю.
Я ж тобі, мамцю, витопчу долю:
Ніжками тупці, ніжками тупці —
І простягаю ... до тебе
руці.*

Пісня В дорозу

*Край серце вимовкле і сите
Покірно сподівається зими.
Звізду любові у снігах носити
Рихтуймося!
Бо хто, якщо не ми?*

*Допоки нас не освистала доля
І шлях не замело за ворітьми,
Співати «многі літа», а не «сто лят»
Берімося!
Бо хто, якщо не ми?*

*Нехай пречисте слово
Покличе нас погублених з пільми.
Зіхосьмося до матері, братове,
Та й защедруймо!
Хто ж, якщо не ми?*

*Непевний хтось скрадається марою
І шелепоче вухом за дверми.
Набої правди у духовну зброю
Ладуймо, гей!
Бо хто, якщо не ми?*

*Цнотливий мир садімо на престоли,
Чорнобиль під грудьми,
Допоки нас не вписано в «моголи»,
Шануймося!
Бо хто, якщо не ми?*

